



**Учителі Київщини на захисті незалежності,  
суверенності та територіальної цілісності України**

## **Антон Андрійович Андрущенко,**

учитель фізичного виховання та «Захисту Вітчизни» Бориспільського навчально-виховного комплексу «Гімназія «Перспектива» – загальноосвітня школа I-II ступенів» імені Володимира Мономаха Бориспільської міської ради Київської області



Народився Антон Андрійович 20 жовтня 1990 року в с. Старе Бориспільського району Київської області.

У 1996-2008 роках навчався у Старинській загальноосвітній школі I-III ступенів; у 2008-2012 роках – у Київському національному університеті фізичного виховання та спорту України, здобув спеціальність учителя фізичного виховання й інструктора з туризму.

Після закінчення університету працював учителем фізичного виховання у школах Бориспільщини. Педагог вирізняється сумлінністю, старанністю й дієвим патріотизмом.

На початку 2016 року Антон Андрійович був призваний на військову строкову службу, у частину № 3066, у батальйон імені генерала Сергія Кульчицького. Виконував бойові завдання в зоні АТО/ООС, захищав кордони України, перебуваючи на посаді старшого кулеметника. Саме в той час військовослужбовці батальйону імені генерала Сергія Кульчицького в зоні АТО охороняли м. Попасну Луганської області. Потім були бої на околицях міста.

Нагороджений багатьма грамотами та бойовими нагородами, зокрема медалями «Ветеран війни» та «Батальйон Кульчицького».

Із 2018 року А. А. Андрущенко працює в Бориспільському навчально-виховному комплексі «Гімназія «Перспектива» – загальноосвітня школа I-II ступенів» імені Володимира Мономаха Бориспільської міської ради Київської області на посаді вчителя фізичного виховання та «Захист Вітчизни».

Антон Андрійович – палкий патріот Батьківщини, який героїчно її захищав.

## **Михайло Миколайович Беліцин,**

учитель фізичної культури Ясенівської загальноосвітньої школи I-II ступенів Ставищенської районної ради Київської області



Народився Михайло Миколайович 13 листопада 1965 року в мальовничому селі Яблунівка Білоцерківського району Київської області.

Після закінчення Яблунівської середньої школи в 1983-1985 роках служив у Збройних силах СРСР. Від 1985 року навчався в Чернігівському державному педагогічному інституті імені Т. Г. Шевченка за спеціальністю «Початкове військово навчання і фізична культура». Після закінчення навчання від 1991



року працював на різних посадах: у 1995-1997 роках – на посаді інспектора в справах неповнолітніх в органах МВС України, 2010 року призначений на посаду вчителя фізичної культури Ясенівської загальноосвітньої школи I-II ступенів. Високий професіоналізм, відданість обраній справі, власний стиль вирізняють М. М. Беліцина з-поміж інших наставників дітей та учнівської молоді.

Але найпочесніший обов'язок, вважає педагог, – захищати Батьківщину. У 2016 році був призваний на військову службу за контрактом осіб офіцерського складу. Від 28 вересня 2016 року до травня 2017 року Михайло Миколайович служив заступником командира з морально-психологічного забезпечення 3-ої танкової роти 72 ОМБр танкового батальйону в районі Авдіївки, у травні-жовтні 2017 року – заступником командира 4-ої роти 2 механізованого батальйону 27 ОМБр з морально-психологічного забезпечення в селі Верхньоторецьке в районі Авдіївки, а від травня 2018 року до січня 2019 року – заступником командира мінометної батареї 2 механізованого батальйону 72 ОМБр з МПЗ в селищі Троїцьке Луганської області.

У березні-липні 2019 року М. М. Беліцин був учасником Міжнародних навчань у смт. Стеричі Львівської області, у липні-серпні 2019 року пройшов підготовку та відбув у ООС у район м. Попасної Луганської області.

Із 9 вересня 2019 року за наказом ОК Північ був переведений у Ставищенський РВК для подальшого проходження військової служби за контрактом із ЗСУ.

Справжній чоловік – це сильна людина. У нього справа честі – понад усе. Саме таким є Михайло Миколайович Беліцин.

**Олександр Сергійович Єроценко,**  
вчитель історії загальноосвітньої школи I-III ступенів  
смт. Коцюбинське Київської області



Народився Олександр Сергійович 4 жовтня 1982 року в родині військового моряка. Перші 10 років проживав у Калінінградській області у військовому середовищі – родина досить часто переїжджала з одного військового містечка до іншого. Тож він із дитинства мріяв про військову службу.

У 2000 році Олександр Сергійович був призваний на строкову службу, був відряджений до навчального центру молодшого командного складу в м. Борисполі. Випустився молодшим сержантом, 2 роки був військовослужбовцем за контрактом. Але до





військового інституту так і не вступив за станом здоров'я, хоча двічі складав іспити: спочатку до Львівської політехніки, а потім до Військового інституту в університеті Т. Г. Шевченка. У 2003 році в Олександра народилася донька Анна, тож довелося залишити службу за сімейними обставинами.

У 2008 році О. С. Єрощенко закінчив історичний факультет Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка за спеціальністю історик-правознавець і вже у 2009 році працював учителем історії в загальноосвітній школі I-III ступенів у смт. Коцюбинське Київської області. 2010 року став науковим співробітником Національного військово-історичного музею України.

Із початком Революції гідності Олександр підтримав Майдан, брав участь у протистояннях. А вже у квітні 2014 року пішов добровольцем до 2 добровольчого батальйону Національної Гвардії. У вересні 2014 року Олександр Єрощенко вдалося перейти на службу до 95-ї аеромобільної бригади у 3 роту 1 батальйону. Службою в аеромобільних військах дуже пишався: ще б пак, збулася його давня мрія.

Військовики 95-ї окремої аеромобільної бригади отримали завдання доставити боєкомплект для територіального підрозділу «Кривбас» у передмістя м. Дебальцевого. Одразу після виконання поставленого завдання військові мали повернутися до м. Слов'янська. Однак у зв'язку зі зміною бойової ситуації їм було наказано залишатися на місці як силам підкріплення. У передмісті тривали обстріли. Квадрат дій був незнайомий, адже група прибула сюди нещодавно, тож важко було зорієнтуватися. Під час штурму українських позицій бойовиками Олександр побачив, як від кулі впав один із офіцерів. Пораненому сепаратисти не давали відповзти в безпечне місце, і Олександр, не роздумуючи, кинувся прикривати побратима. Та в цей час поцілили в нього. Він ще намагався повзти, але коли військовики змогли підійти до товариша, Олександр уже не дихав. Це сталося 14 лютого 2015 року. Після цієї сутички із силами супротивника надійшла команда відступити.

Побратими забрали загиблого товариша. Діставалися до місця дислокації частини поночі, не вмикаючи фари й щомиті ризикуючи розбитися. Зі Слов'янська загиблого Олександра товариші привезли в Бучу, до батьківського дому.

Поховали Олександра Єрощенко 17 лютого 2015 року на Алеї Слави Ірпінського міського кладовища.

Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного

суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» О. С. Єроценко нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

## Роман Валерійович Засуха, директор Гребінківської гімназії Васильківського району Київської області



Роман Валерійович Засуха після завершення навчання в Київському Національному університеті імені Тараса Шевченка вже 15 років поспіль із часу відкриття закладу освіти працює учителем історії і правознавства у Гребінківській гімназії Васильківського району Київщини. Вважає, що вчительське життя – цікаве і складне: обрати педагогічну тактику, знайти нові підходи до освітнього процесу й методики викладання, зрозуміти, підтримати, зацікавити кожного учня, бути генератором нових ідей...

Після початку російської агресії на Сході України Роман Валерійович (учасник обох Майданів) добровільно мобілізувався в першу хвилю призову в березні 2014 року. Після навчання й бойового злагодження 8 травня потрапив у район АТО у званні капітана, був заступником командира третього механізованого батальйону 72-ї бригади. Саме тоді заварилася кривава маріупольська трагедія. Він брав участь в операції із деблокування держкордону. Спершу утримували блокпости й КСП у Волноваському районі, а потім – попід м. Амвросіївкою. За кілька днів, коли їх змінили бійці 51-ї бригади, відбулося сумнозвісне знищення групи військових.

У липні було оголошено тимчасове перемир'я, і Роман з побратимами отримав довгоочікувану відпустку. Шестеро чоловіків, без зброї, маючи лише бажання швидше обійняти рідних людей, вирушили додому. Уночі вони заблукали й натрапили на блокпост бойовиків "Руської православної армії". Зв'язок із ним обірвався на декілька днів. А потім, як шалена блискавка, селище Гребінки облетіла страшна звістка: "Роман у полоні!".

36 днів надії і сподівання, відчаю і віри... Обмін все-таки відбувся. Романа з іншими офіцерами (усього 20 осіб) довели до Ізюму, звідти вони на літаку прибули до Києва. А потім була зустріч із рідними в адміністрації Президента

Після повернення з полону справжнім реабілітаційним центром для Романа Засухи, учителя історії та правознавства, стала рідна гімназія. Від січня 2016 року з ініціативи та за підтримки педагогічного колективу він очолює цей чудовий освітній заклад на

Васильківщини. Не зрадити дитячу довіру, не згасити вогник допитливості в очах, вселити віру в свої сили та непохитне переконання, що все буде добре – ось першочергове завдання молодого та амбітного очільника закладу.

**Дмитро Анатолійович Керосіров,**  
керівник гуртків Володарського районного центру творчості дітей та юнацтва  
Київської області



Народився Дмитро Анатолійович 24 квітня 1974 року в місті Джамбул в Казахстані. У восьмирічному віці переїхав з батьками в Україну. Навчався у Володарській середній школі № 1.

Із 1989 року продовжував здобувати освіту у Володарському середньому професійно-технічному училищі № 27, яке закінчив із відзнакою. 1992 року вступив до Київського електротехнічного технікуму, який закінчив у 1997 році, бо був призваний до Збройних сил України. Службу проходив у прикордонних військах на півострові Крим.

Від початку політичних і суспільних змін в Україні під час масових протестів на Майдані передавав протестувальникам пальне й шини, які збирав разом із друзями.

З початком військових дій агресора на Сході України вдома вже залишатися не зміг. 13 червня 2014 року був мобілізований до Збройних сил України. Побачивши, у якому скрутному становищі перебували військові, почав збирати обладнання та продукти для того, щоб забезпечити необхідним побратимів. 17 серпня 2014 року у складі добровольчого батальйону «Київська Русь» вирушив на Донбас. За рік війни на Сході України в боях з агресором пройшов нелегкі випробування на мужність і відданість Батьківщині.

Основним призначенням бійців батальйону на Сході країни було несення постової служби на блокових постах у районі Дебальцевого. Дмитро Анатолійович служив у роті матеріально-технічного забезпечення. Під час служби в зоні АТО отримав звання старшини. У зоні АТО/ООС служив до 20 червня 2015 року.

Від 2016 року Дмитро Анатолійович працює керівником гуртка військово-патріотичного спрямування «Захисник України» у Володарському районному центрі творчості дітей та юнацтва. Проводить активну виховну роботу серед учнівської молоді та власним прикладом формує у вихованців почуття патріотизму.

Із 2018 року навчається на історичному факультеті



Уманського державного педагогічного університету і мріє достойно виховувати молоде покоління, віддане Батьківщині.

**Віталій Миколайович Коваленко,**  
учитель української мови і літератури навчально-виховного комплексу  
«Загальноосвітня школа I-III ступенів – дитячий садок» Сквирського району  
Київської області



Віталій Миколайович Коваленко народився 5 березня 1971 року в мальовничому селі Термахівка Іванківського району Київської області. Тут пройшли його дитячі роки. Хлопчиком зростав допитливим; у нього, як і в кожного з нас у дитинстві, була мрія – обрати професію вчителя. То ж у 1990 Віталій Миколайович році закінчив Богуславське педагогічне училище за спеціальністю «Вчитель початкових класів» і почав працювати вчителем початкових класів у Буківському навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа I-III ступенів – дитячий садок» Сквирського району. Вирішивши здобути вищу освіту, молодий педагог продовжив навчання в Київському педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова за спеціальністю «Вчитель української мови та літератури». Після закінчення закладу вищої освіти 1998 року працював учителем української мови і літератури в Чубинецькому навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа I-III ступенів – дитячий садок».

31 серпня 2014 року, коли на Сході України вже точилися запеклі бої, Віталій Миколайович не залишився осторонь, не споглядав, як вороги топчуть і паплюжать українську землю – був мобілізований і брав участь у військовому званні солдата в АТО в Луганській області у складі 30-ї ОМБр (окремої механізованої бригади) до травня 2015 року та в Донецькій області у складі 53-ї бригади до 13 вересня цього року.

Відзначений нагрудними знаками «За участь в АТО», «Учасник АТО», відзнакою Президента України.

Нині Віталій Миколайович знову працює вчителем української мови і літератури в навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа I-III ступенів – дитячий садок» Сквирського району Київської області. Свою роботу дуже любить. А вчителя люблять діти, яким він з радістю дарує сучасні знання й досвід та формує в них патріотизм, любов до неньки-України.

**Олександр Володимирович Котик,**  
учитель фізичної культури та «Захисту Вітчизни»  
Ставищенського навчально-виховного комплексу  
«загальноосвітня школа I-III ступенів – юридичний ліцей» № 2  
ім. О. С. Паланського Ставищенської районної ради Київської області



Є на карті Київської області мальовничий куточок, що славиться своєю пишною красою довкілля – село Розкішна на Ставищенщині. У ньому в чудовій родині Котиків 5 квітня 1969 року народився син Олександр.

Після закінчення школи Олександр вступив на навчання до Київського державного інституту фізичної культури та 1992 року отримав диплом за спеціальністю «Фізкультура і спорт».

На початку педагогічної діяльності Олександра Володимировича було все: радощі і прикрощі, досягнення й розчарування. Проте любов до педагогічної професії, наполегливість у роботі допомагали долати труднощі, а творчий підхід до організації уроків фізичної культури, вимогливість забезпечили авторитет і повагу учнів, батьків, колег.

О. В. Котик вважає, що по-справжньому виховати в учнів почуття патріотизму може тільки той педагог, який палко любить свою Батьківщину.

Тому, коли в серпні 2014 року прийшла повістка з військкомату, він без вагань відбув у зону АТО виконувати свій громадянський обов'язок, де у званні молодшого сержанта на посаді командира окремої танкової бригади з 6 вересня 2014 до 28 серпня 2015 року захищав рідну землю від агресора. Будучи командиром САУ – 2 С1 (Гвоздика), Олександр Володимирович воював біля міст Бахмута, Попасної, Дебальцевого, Золотого. Були жорстокі бої на Сході України, і вчитель із честю й достоїнством захищав рідну землю.

Педагог нагороджений медаллю «Учаснику АТО», відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції», почесними грамотами Київської обласної ради.

Кожного ранку, за будь-якої погоди, йде до школи Олександр Володимирович Котик. Люди зустрічають його поглядами, сповненими поваги й любові, яку він заслужив.



**Олександр Володимирович Полуцький,**  
учитель Перемозького навчально-виховного комплексу «Загальноосвітня школа I-III ступенів – дитячий садок» Баришівської районної ради Київської області



Олександр Володимирович народився 1977 року в селі Волошинівка Баришівського району. 1992 році закінчив 9 класів Волошинівської загальноосвітньої школи I-III ступенів, у 1992-1996 роках навчався в Білоцерківському педагогічному училищі; здобув професію «Вчитель початкових класів». Чотири роки працював учителем у Перемозькому навчально-виховному комплексі «Загальноосвітня школа I-III ступенів – дитячий садок».

Із початком війни почуття справедливості покликало Олександра піти до війська для захисту Вітчизни. Із серпня 2015 року служив солдатом, стрільцем-помічником гранатометника, у 7-й роті швидкого реагування у складі 79-ї окремої аеромобільної бригади ЗСУ.

3 травня 2016 року Олександр перебував на позиції з побратимами, обстрілів цього дня під Мар'їнкою не було. Був лише єдиний постріл ворожого снайпера, який поцілів у Олександра. Майже тиждень поранений перебував у критичному стані, і, попри намагання лікарів його врятувати, 9 травня 2016 року помер у Дніпропетровській лікарні ім. І. І. Мечникова.

Без Олександра залишилися мама й сестра.

Похований у селі Волошинівка Баришівського району.

Указом Президента України від 17 червня 2016 року № 258/2016 «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» Олександр Володимирович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

**Володимир Ігорович Сененький,**  
учитель допризовної підготовки та фізичної культури  
Сквирської загальноосвітньої школи I-III ступенів №1 Київської області



Володимир Ігорович народився 28 липня 1969 року в місті Терехівці Тернопільської області.

У 1976 році почав навчатися в Терехівській середній школі №1; завершив навчання 1986 року. Від 14 листопада 1987 року до 20 листопада 1989 року проходив військову службу у Збройних силах України.

1990 року зарахований студентом I курсу Вінницького державного педагогічного інституту. 29 червня 1994 року Володимирові Ігоровичу присвоєно кваліфікацію «Викладач допризовної і фізичної підготовки та фізичної культури» та звання лейтенанта.

Від серпня 1994 року працював учителем допризовної підготовки та фізичної культури у Сквирській загальноосвітній школі I-III ступенів №1. 1998 року йому присвоєно звання старшого лейтенанта.

Із 19 березня 2014 року Володимир Ігорович був мобілізований у Сквирському військовому комісаріаті. Він пригадує: «Уперше мене відправили у відрядження 6 травня 2014 року. Переважно їздив у 72-у Білоцерківську бригаду в/г ПП В 0849, де служили й воювали наші земляки, зокрема й побратими зі Сквирщини».

Був у відрядженнях у зоні АТО в Донецькій області – у м. Волновасі, с. Катеринівці, с. Солнцевому, м. Маріуполі, – та в Луганській області – у м. Щасті, м. Старобільську. Сумлінно виконував усі завдання, поставлені командуванням. 2014 року Володимирові Ігоровичу присвоєно звання капітана, а 2017 року – звання майора.

Після звільнення в запас через хворобу повернувся працювати в Сквирську загальноосвітню школу I-III ступенів №1 ім. М. Ольшевського.

Нагороджений нагрудними знаками: «Учасник АТО», «Учасник бойових дій», – також має відзнаку Президента України «За участь в антитерористичній операції».

**Сергій Григорович Ткаченко,**  
методист відділу освіти Сквирської районної державної адміністрації  
Київської області



У кожного солдата АТО своя історія. Сергій Григорович народився 6 лютого 1964 року в мальовничому селі Васи́линівка на Баришівській землі Київської області. Тут минули його дитячі роки. У 1982-1984 роках проходив строкову військову службу на території Радянського Союзу і країн соціалістичного табору на посадах рядового й сержантського складу. Після служби 1991 року вступив на навчання до Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького, бо з дитинства мріяв бути вчителем.

Сергій Григорович розпочав свою діяльність на посаді вчителя трудового навчання у Сквирській загальноосвітній школі I-III ступенів №1 ім. М. Ольшевського; після закінчення інституту мав звання молодшого лейтенанта.

Коли в 2014 році на Сході України почали точитися запеклі бої, Сергій Григорович був мобілізований (шоста хвиля) у лави Збройних сил України. У серпні-жовтні 2015 року пройшов перепідготовку на базі Львівської Академії сухопутних військ ім. П. Сагайдачного, відпрацьовував навички військового вишколу в Міжнародному навчальному центрі на базі Яворівського полігону.

У вересні 2015 року лейтенант С. Г. Ткаченко був призначений на посаду заступника командира роботи з особовим складом другої протитанкової батареї 128-ї окремої гірсько-піхотної штурмової бригади Збройних сил України.

Від 18 жовтня 2015 року виконував військові завдання в секторі «А» у с. Розквіт Станично-Луганського району Луганської області у складі в/ч п.п. В 4673.

Із 6 березня до 30 жовтня 2016 року брав участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення й захисті незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України в районах проведення антитерористичної операції біля населених пунктів: с. Спартак, м. Авдіївки, с. Піски Донецької області.

Сергій Григорович Ткаченко, лейтенант, сумлінно захищав рідну землю від загарбників. Має нагороди: відзнаку Президента України «За участь в антитерористичній операції», нагрудні знаки «Учасник АТО», «Ветеран війни – учасник бойових дій», медаль «За оборону рідної держави».

Від 1989 року працює методистом відділу освіти Сквирської районної державної адміністрації.



Сергій Григорович – людина, яка втілює мужність, силу й героїзм захисників рідної землі в нелегкі для України часи. Сенс його життя полягає в тому, щоб ділитися мудрістю й досвідом, насолоджуватися життям, кожною миттю, кожною дрібничкою, бачити гарне і світле, незважаючи ні на війну, ні на гіркі втрати...

**Артем Миколайович Турчин,**  
учитель математики та інформатики Старооржицької загальноосвітньої I-III ступенів  
Згурівської районної ради Київської області



Народився Артем Миколайович 5 вересня 1991 року в селі Стара Оржиця Згурівського району Київської області.

У 1998 році пішов до 1 класу Старооржицької загальноосвітньої I-III ступенів. За роки навчання проявив себе старанним і здібним учнем. Мав нахил до предметів природничо-математичного циклу, був постійним учасником районних та обласних олімпіад з географії, математики, створював екологічні проекти. Навчаючись у школі, досконало оволодів інноваційними технологіями. Тому після закінчення Старооржицької загальноосвітньої школи I-III ступенів у 2008 році вступив на заочне відділення Київського педагогічного університету імені Михайла Драгоманова на факультет математики та інформатики.

З 1 вересня 2008 року почав працювати у Старооржицькій школі на посаді керівника комп'ютерного гуртка, а від 2009 року – учителем математики та інформатики в цьому закладі освіти.

У 2010 році був призваний до армії, служив у Генеральному штабі Збройних сил України. У 2011 році, відслуживши, повернувся в рідне село та почав вчителювати в рідній школі.

У грудні 2016 року за контрактом був призваний до лав Збройних сил України, де і проходить військову службу при Генеральному штабі ООС. У найтяжчий для країни час він став на захист рідної Батьківщини й самовіддано захищає українську землю.

За особисту мужність і професіоналізм, бездоганне виконання військового і службового обов'язку А. М. Турчин нагороджений грамотами та відзнаками Збройних сил України.

**Ольга Романівна Швалюк,**  
вихователь дошкільного навчального закладу № 9 «Берізка» м. Фастова  
Київської області – учасник АТО/ООС



Жінки, об'єднані любов'ю до Батьківщини, боротьбою за цілісність і незалежність України, за наше щасливе майбутнє, разом із чоловіками беруть безпосередню участь в антитерористичній операції. Одна з них – Ольга Романівна Швалюк – вихователь дошкільного навчального закладу № 9 «Берізка» м. Фастова Київської області.

Народилася Ольга Романівна 12 лютого 1975 року в місті Фастові. Після закінчення Фастівської школи №1 обрала педагогічну професію. Працювала вихователем дошкільного навчального закладу № 9 «Берізка» м. Фастова.

Та коли почалася антитерористична операція, серцем відчула, що необхідно відстоювати демократичні права і свободи, боротися за цілісність держави. Бо всі люди доброї волі, які хочуть кращого життя для своїх дітей, кращого майбутнього для своєї країни, повинні стати на захист Батьківщини.

Ольга Швалюк – молода, мужня, завзята жінка – вирішила бути захисником Батьківщини, власними зусиллями й життям боронити наш мир і спокій поруч із побратимами з різними долями, об'єднаними в єдину фронтову спільноту бійців АТО. Від вересня 2016 року Ольга Романівна Швалюк була призвана до лав Збройних сил України. У листопаді 2016 року – вересні 2018 року була в складі 54 окремої механізованої бригади оперативного командування «Схід» на посаді командира відділення управління взводу реактивного артилерійського дивізіону на Світлодарській дузі. Сміливі та рішучі дії О. Р. Швалюк як зв'язківця дозволяли особовому складу займати кругову оборону, організувати евакуацію загиблих і поранених бойових побратимів, а також давати гідну відсіч терористам.

За мужність, самовідданість та героїзм, проявлені під час захисту незалежності, суверенітету й територіальної цілісності України в ході проведення антитерористичної операції О. Р. Швалюк отримала відзнаки «Учасник АТО» (2017 рік), «За жертвність і волю до перемоги» УПЦ КП (2017 рік), «Хрест пошани 54 ОБр» (2018 рік).

Нині О. Р. Швалюк знаходиться на службі у військовій частині А 0704 в м. Василькові Київської області на посаді інструктора навчального взводу навчальної роти начального батальйону.

Їй наша подяка й шана! Слава Героям України!